

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ
ΒΟΡΙΣ ΓΟΔΟΥΝΩΦ

ΜΟΣΧΑ. ΟΙΚΙΑ ΣΟΥΪΣΚΗ

ΣΟΥΪΣΚΗ· πολλοὶ ξένοι· δεῖπνος.

Σούισκη

Ἀκόμῃ οἶνον! (ἐγείρεται, καὶ πάντες μετ' αὐτόν). Τώρα, ξένοι φίλτατοι,
τὸ τελευταῖον κύπελλον κενώσωμεν!
Σὺ δέ, ὦ παῖ, τὴν δέησιν ἀνάγνωθι.

Παῖς

Θεέ, ὁ πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρὼν,
εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς τῶν δούλων σου.
Δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ κυριάρχου μας,
τοῦ εὐσεβοῦς τοῦ ἐκλεχθέντος ὑπὸ σοῦ,
τοῦ μοναρχοῦντος πάντων τῶν χριστιανῶν.
Κατ' οἶκον φύλαττε αὐτόν, ὦ Ὑψίστε!
Εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, καὶ καθ' ὁδόν,
καὶ ὅταν εἰς τὸν ὕπνον παραδίδεται.
Νίκην αὐτῷ παράσχου κατὰ τῶν ἐχθρῶν,
καὶ δοξασθήτω ἕως ἄκρου θαλασσῶν.
Εἴθ' ἐν ὑγείᾳ νὰ ἀνθῇ ὁ οἶκός του,
οἱ κλάδοι δὲ αὐτοῦ οἱ πολυτίμητοι,
τὸν κόσμον ὅλον εἴθε νὰ σκιάσωσι.
πρὸς δὲ τοὺς δούλους του ἡμᾶς, τοὺς ταπεινοὺς,
εἴη ἀείποτ' εὐεργετικός, ὥς πρὶν,
εἰς πάντας ἐλεήμων καὶ μακρόθυμος,
καὶ τῆς ἀνεξαντλήτου δὲ σοφίας του
τὰ νάματα, εἴθ' ἐφ' ἡμᾶς νὰ ρεύσωσιν.
Νῦν τὸ βασιλικὸν ὑψοῦντες κύπελλον
δεόμεθά σου, Βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν.

Σούισκη (πίνει).

Ζήτω ὁ μέγας κυριάρχης μας! Σεῖς δέ,
ὦ ἀκριδοί μου ξένοι, πάντες χαίρετε.
Εὐχαριστῶ, διότι τὴν ξενίαν μου
ἐδέχθητε· χαρῇτε, ὕπνον ἑλαφρόν.

(Συνοδεύει τοὺς ξένους μέχρι τῆς θύρας).

* Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.

Ποῦσκιν

Τέλος πάντων ἔφυγαν· ἐγὼ πλέον, δοῦξ Βασίλειε Ἰβάνοβιτς, ἐνόμι-
ζα ὅτι δὲν θὰ κατωρθώναμεν νὰ συνομιλήσωμεν.

Σούισκη (τοῖς ὑπηρέταις).

Ἔσεῖς τί χάσκετε ; Πάντα ν' ἀκούσετε τὶ λένε οἱ κύριοι. Σηκώ-
σατε τὸ τραπέζι καὶ φύγετ' ἔξω. — Τί τρέχει, Ἀθανάσιε Μιχαήλοβιτς ;

Ποῦσκιν

Ὅντως θαυμάσια πράγματα !
Μ' ἔστειλεν ὁ ἀνεψιός μου Γαβριήλ
ἀπὸ τοῦ Κράκω ταχυδρόμον σήμερον.

Σούισκη

Λοιπὸν ;

Ποῦσκιν

Παράδοξον μὲ γράφει εἶδῃσιν.
Ἐκεῖνο τὸ μειράκιον.... Περίμενε.

(Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἐξετάζει).

Ὁ βασιλόπαις ὁ τοῦ Τρομεροῦ υἱός,
ὃν τοῦ Βερὶς ἐφόνευσεν ἡ θέλησις....

Σούισκη

Ἄλλ' εἶνε παλαιὸν αὐτό.

Ποῦσκιν

Περίμενε.

Ζῇ ὁ Δημήτριος.

Σούισκη

Ὅποια εἶδῃσις !

Ὁ βασιλόπαις ζῇ ! Ὅντως θαυμάσιον !
Αὐτὸ καὶ μόνον ;

Ποῦσκιν

Μέχρι τέλους ἄκουσε.

Ὅστις ἂν ᾔ, ἢ ὁ τὸν θάνατον φυγῶν
τσαρέβιτς, εἴτε πνεῦμα κατ' εἰκόνα του,
ἢ τολμηρὸς ἀπατεῶν, ψευδώνυμος,
ἐπαίσχυντος, ἀλλ' εἶνε ἀναμφίβολον
ὅτι ἔκαῖ ἐφάνη ὁ Δημήτριος.

Σούισκη

Ἀδύνατον.

Ποῦσκιν

Τὸν εἶδ' ὁ Ποῦσκιν, ἀδελφέ,

ἔλθόντα εἰς τ' ἀνάκτορα πρώτην φοράν,
τὰς τάξεις διασχίσαντα τῶν εὐγενῶν
Λιθουανῶν, καὶ εἰς τὸν μυστικὸν εὐθὺς
διευθυνθέντα θαλαμὸν τοῦ ἄνακτος.

Σούισκη

Τίς εἶνε δέ, καὶ πόθεν εἶνε ;

Ποῦσκιν

Ἄγνωστον.

Εἰξεύρουν μόνον ὅτι ἐχρημάτισε
τοῦ Βισνιεδέτσκη ὑπηρέτης, ὅτι δὲ
ἐν κλίνῃ ἀσθενείας κατακείμενος,
ἀπεκαλύφθη τῷ πνευματικῷ πατρί·
ὅτι τὸ μυστικὸν αὐτὸ ὃ ἀλαζῶν
μαθῶν δεσπότης, ἐνοσήλευεν αὐτόν,
τὸν ἤγειρε τῆς κλίνης, καὶ ἀμφότεροι
πρὸς Σιγισμοῦνδον εἶτα κατηυθύνθησαν.

Σούισκη

Τί λέγουν δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ τολμηροῦ ;

Ποῦσκιν

Ὅτ' εἶνε νουνεχῆς, φιλοπροσῆγορος,
μὲ δεξιότητα εἰς πάντα ἄρεστός.
Τῆς Μόσχας τοὺς φυγάδας κατεμάγευσε.
Συμμάχους ἔχει τοὺς λατίνους ἱερεῖς,
θωπείας τῷ παρέχει καὶ ὁ βασιλεὺς
ὑποσχεθεὶς καὶ συνδρομήν, ὡς λέγουσιν.

Σούισκη

Εἰν' ὅλ' αὐτ', ἀδελφέ, τοιαῦτα πράγματα,
ὅπου καὶ ἀκουσίως τις ἱλιγγιᾷ,
Ψευδώνυμος ὅτ' εἶνε, εἶνε βέβαιον,
πλὴν συμφωνῶ, δὲν εἶν' ὁ κίνδυνος μικρός.
Ἐὰν δὲ φθάσῃ μέχρι τοῦ λαοῦ αὐτὴ
ἡ σοβαρὰ τῶντι εἰδήσις, φρικτὴ
ἀφεύκτως θὰ ἐνσκήψῃ τότε θύελλα !

Ποῦσκιν

Τοιαύτη θύελλα, ὥστε ὁ νουνεχῆς
μονάρχης μας, εἶνε ἀμφίβολον ἔαν
τὸ στέμμα νὰ κρατήσῃ θέλει δυνηθῇ.
Καὶ εἶνε δίκαιον· μᾶς κυβερνᾷ καθὼς

ὁ Τρομερὸς (ὃν συγχωρήσοι ὁ Θεός).
 Τί κέρδος ὅτι φόναι εἰς τὸ φανερόν
 δὲν γίνονται, ὅτι πρὸ τοῦ κοινοῦ ἡμεῖς
 κανόνας εἰς τὸν Ἰησοῦν δὲν ψάλλομεν
 ἐπὶ πασσάλου αἰμοφύρτου, ὅτι δὲ
 εἰς τὴν πλατεῖαν δὲν μᾶς καίουν φανερά,
 δὲν ὑποθάλλει δὲ ὁ Τσάρος τὴν πυράν
 διὰ τοῦ σκήπτρου του ; Εἵμεθα βέβαιοι,
 εἰπέ, περὶ τῆς ἀτυχοῦς ἡμῶν ζωῆς ;
 Μᾶς ἀναμένει πάντοτ' ἡ δυσμένεια,
 ἡ Σιδηρία, ἡ εἰρκτή, τοῦ μοναχοῦ
 ὁ σκοῦφος, ἡ δεσμά, ἐκεῖ δὲ θάνατος
 ἐκ πείνης, ἡ ἀγχόνη. Μεταξὺ ἡμῶν
 ποῦ εἶνε, λέγε, οἱ ἐπισημότεροι ;
 Οἱ δοῦκες Σίτσκη, Σεστουνῶφ καὶ Ρωμανῶφ,
 ποῦ εἶνε οὗτοι, τῆς πατρίδος ἡ ἐλπίς ;
 Εἰς μέρη ἄξεν' ἄγρια διάγουσι
 τοῦ μάρτυρος τὸν βίον, ὑπερόριοι.
 Ὅμοια τύχη ἀναμένει σὲ αὐτόν.
 Εἶνε μικρόν ; εἰπέ ; Ἐντὸς τοῦ οἴκου μας
 ἄπιστοι δοῦλοι μᾶς περιστοιχίζουσιν,
 ὥσάν νὰ μᾶς ἐπολιόρκει ὁ ἐχθρός.
 Γλῶσσ' ἔτοιμαι τὰ πάντα νὰ πωλήσωσιν,
 ἐξωνημένοι κλέπται ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς.
 Ἀπὸ τὸν πρῶτον δοῦλον ἐξαρτώμεθα,
 ἂν μᾶς φανῇ νὰ τιμωρήσωμεν αὐτόν.
 Ἰδού, νὰ καταργήσῃ ἐμελέτησε
 τὸ ἔθιμον ἐκεῖνο, τὰ Γεώργεια ¹.
 Ἀνίσχυρ' εἰς τὰ κτήματά μας εἵμεθα.
 Τὸν ὀκνηρόν ν' ἀποδιώξης δὲν τολμᾶς,
 ὀφείλεις νὰ τὸν τρέφῃς ἀκουσίως σου !
 ἐργάτην δὲ νὰ προσελκύσῃς δὲν τολμᾶς,
 ἢ δίδεις λόγον εἰς τὸ δικαστήριον !

¹ Πρὸ τοῦ Τσάρου Βορίς κατ' ἔτος, ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν Ὀκτωβρίου, ἡμέραν τοῦ ἁγ. Γεωργίου, οἱ χωρικοί, οἱ ὑπὸ τῶν κτηματιῶν μισθούμενοι, ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς ἐτέρους γαιοκτήμονας. Τὸ ἔθιμον τοῦτο κατήργησεν ὁ Γοδουνῶφ, ἔκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ τῶν χωρικῶν ὑποδούλωσις.

Παρόμοιον κακὸν ἤκούσθη ἄλλοτε
 ἔστω κ' ἐπὶ τοῦ Τσάρου Ἰωάννου ; Πῶς ;
 Ὁ δὲ λαὸς μὴ εἶνε εὐτυχέστερος ;
 Ἐρώτησέ τον. Ὁ ψευδοδημήτριος
 ἅς δοκιμάσῃ νὰ ὑποσχεθῇ αὐτοῖς
 ἐκεῖνα τὰ Γεώργεια, τὸ ἔθιμον
 τὸ παλαιόν, καὶ βλέπομεν τί γίνεται.

Σούισκη.

Δίκαιον ἔχεις, Ποῦσκιν, ἀλλὰ ξεύρεις τί ;
 Δι' ὅλ' αὐτὰ πρὸς ὥραν σιωπήσωμεν.

Ποῦσκιν.

Καὶ βέβαια θὰ τὰ κρατῶμεν μυστικά.
 Σὺ εἶσαι ἄνθρωπος μὲ νοῦν, καὶ μετὰ σοῦ
 προθύμως πάντοτε συνδιαλέγομαι,
 ἂν δὲ συμβῇ νὰ μὲ ἀνησυχήσῃ τι,
 νὰ μὴ σοὶ τὸ γνωρίσω μ' εἶν' ἀδύνατον.
 Ἐπειτα τὸ ὑδρόμελί σου σήμερον
 καὶ ὁ λαμπρὸς σου ζῦθος τόσον μ' ἔλυσαν
 τὴν γλῶσσαν; ὅπου . . . Δούξ, χαῖρε, ἀπέρχομαι.

Σούισκη

Ἵγείαιν', ἀδελφέ, καλὴν ἐντάμωσιν (συνοδεύει τὸν Ποῦσκιν).

ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ.

Ο ΤΣΑΡΕΒΙΤΖ χαράττει χάρτην γεωγραφικόν. Η ΤΣΑΡΕΒΝΑ,
 Η ΤΡΟΦΟΣ αὐτῆς.

Ξένη (κρατοῦσα εἰκόνα, ἣν ἀσπάζεται).

Νυμφίε μου φίλτατε, ὥραϊον βασιλόπουλο, δὲν σ' ἀπήλαυσα ἐγώ,
 ἡ νύμφη σου, ἀλλὰ ὁ τάφος ὁ σκοτεινὸς εἰς τὰ ξένα μέρη· δὲν θὰ πα-
 ρηγορηθῶ ποτέ, θὰ σὲ θρηνῶ αἰωνίως.

Ἡ τροφός

Αἶ, Τσαρέβνα ! Τὰ δάκρυα τῆς νέας εἶνε σὰν τὴ δροσιὰ ποῦ πέφτει·
 βγαίνει ὁ ἥλιος, ἡ δροσιὰ ξηραίνεται. Θὰ εὑρεθῇ γιὰ σὲ ἄλλος γαμ-
 βρός, καὶ ἔμμορφος καὶ καλός, θὰ τὸν ἀγαπήσῃς, λατρευτὸ μας παιδί,
 καὶ θὰ λησμονήσῃ τὸν Ἰβάν, τὸ βασιλόπουλο.

Ξένη

Ὁχι, παραμάννα, καὶ νεκρὸν αὐτὸν θὰ τὸν ἀγαπῶ.

(Εἰσέρχεται ὁ Βορίς).

Ὁ Τσάρος

Πῶς ἔχεις, Ξένη μου ἀξιολάτρευτε,
 νύμφη, καὶ ἤδη χήρα πολυστένακτε !
 Θρηνεῖς ἀπαύστως τὸν νεκρὸν νυμφίον σου,
 ὦ, τέκνον μου ! ἡ τύχη δὲν μ' ἐπέτρεψε
 τῆς εὐτυχίας σας νὰ γεῖν' ὁ αἴτιος.
 Ἴσως τὸν οὐρανὸν ἐγὼ παρώργισα,
 δὲν ἠδυνήθην νὰ σέ κάμω εὐτυχῇ.
 Ἀθῶα σύ ! νὰ ὑποφέρῃς διατί ;
 Σὺ δὲ υἱέ, τί κάμνεις ; τί ν' αὐτὸ ἐκεῖ ;

Θεόδωρος

Τῆς γῆς τῆς Μοσχοβιτικῆς τὸ σχέδιον
 ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τὸ βασίλειον
 ἡμῶν. Ἰδοὺ, τὴν Μόσχαν παρατήρησε
 ἐδῶ, ἐκεῖ τὸ Νόβγοροδ, τὸ Ἀστραχάν.
 Ἰδοὺ ἡ θάλασσα, τὰ δάση τὰ πυκνὰ
 τῆς Πέρμας, καὶ ἡ Σιβηρία.

Ὁ Τσάρος

Αὕτη δὲ

ἡ ἐλικοειδὴς γραμμὴ ;

Θεόδωρος

Ὁ ποταμὸς

ὁ Βόλγας.

Ὁ Τσάρος

Τί καλὰ ! ὁ τῆς μαθήσεως
 γλυκὺς καρπὸς ἰδοὺ ! ὡς ἀπὸ τῶν νεφῶν
 δύνασαι ἀπασαν τὴν ἐπικράτειαν
 νὰ ἐποπτεύσῃς αἰφνης· πόλεις, σύνορα
 καὶ ποταμούς. Ναί, σπούδαζε, ὦ τέκνον μου.
 Συντέμν' ἡ ἐπιστήμη τὰ παθήματα
 τοῦ ταχυπόρου βίου. Εἶνε πιθανὸν
 ὅτι ἐγγίξει ὁ καιρὸς, καθ' ὃν αὐταὶ
 αἱ ἐπαρχίαι ὅλαι ἄς ἐχάραξας
 ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ χάρτου τόσον τεχνικὰ
 θὰ περιέλθουν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.
 Υἱέ μου, σπούδαζε καὶ ἐλαφρότερον,
 καὶ πλέον εὐκρινὲς θέλει σοὶ ἀποβῇ
 τὸ ἔργον τὸ δυναστικόν. (Εἰσέρχεται ὁ Συμεὼν Γοδουνώφ).

Ἄλλὰ ἰδοὺ
εἰδήσεις φέρων ἔρχεται ὁ Γοδουνώφ.
(πρὸς τὴν Ξένην).

Εἰς τὸ δωμάτιόν σου ἀποσύρθητι,
φιλτάτῃ. Χαῖρε, εἴθε δὲ ὁ Κύριος
νὰ σὲ παραμυθήσῃ.

(Ἡ Ξένη ἀπέρχεται μετὰ τῆς τροφοῦ).

Λέγε, Συμεών,
τί νέα φέρεις ;

Συμεών Γοδουνώφ
Σήμερον πρωτὶ πρωί,
ἦλθ' εἰς τὸν οἶκόν μου ὁ ἀρχιτρίκλινος
τοῦ Βασιλείου τοῦ δουκὸς κ' εἰς ἄνθρωπος
τοῦ Ποῦσκιν καὶ κατήγγειλαν αὐτά.

Ὁ Τσάρος

Λοιπὸν ; !

Συμεών Γοδουνώφ
Τοῦ Ποῦσκιν ὁ θεράπων πρῶτος ἠγγείλε
ὅτι ἀπὸ τοῦ Κράκοβ ἔφθασε δρομεὺς
τὴν χθесινὴν πρωΐαν εἰς τὸν οἶκόν των,
καὶ μετὰ μίαν ὥραν τὸν ἀπέπεμψαν
χωρὶς ἐπιστολήν.

Ὁ Τσάρος

Νὰ συλληφθῇ εὐθύς.

Συμεών Γοδουνώφ

Καταδιώκετ' ἤδη.

Ὁ Τσάρος

Ὁ δὲ Σούισκη ;

Συμεών Γοδουνώφ

Ἐξένιζεν, ἐσπέραν χθές, τοὺς φίλους του
τοὺς δύο Μηλοσλάφσκη, τοὺς Βουτοῦρλιν, καὶ
τὸν Σαλτικώφ, τὸν Μιχαήλ, τὸν Ποῦσκιν δὲ
κ' ἑτέρους μερικοὺς, καὶ διελύθησαν
ἀργά. Μὲ τὸν οἰκοδεπότην ἔμεινε
ὁ Ποῦσκιν μόνον, καὶ οἱ δύο δὲ αὐτοὶ
ἐπὶ πολὺ ἀκόμῃ διελέγοντο.

Ὁ Τσάρος

Εἰς τὴν στιγμὴν νὰ προσκληθῇ ὁ Σούισκη.

Συμεὼν Γοδουνῶφ

Ἐφθασεν ἤδη, βασιλεῦ !

Ὁ Τσάρος

Νὰ εἰσαχθῇ.

(Ὁ Γοδουνῶφ ἐξέρχεται).

Ὁ Τσάρος

Μὲ τὴν Λιθουανίαν σχέσεις! τί δηλοῖ ;...

Τὴν γενεάν τῶν Ποῦσκιν τὴν ἀντάρτιδα
μισῶ, δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐμπιστεύωμαι
τὸν Σούισκη· εἶν' εὐπειθής, πλὴν τολμηρὸς
καὶ πονηρός...

(Εἰσέρχεται ὁ Σούισκη.)

Ἐχω ἀνάγκην μετὰ σοῦ
νὰ ὁμιλήσω, δούξ· πλὴν ἤλθες φαίνεται
καὶ σὺ αὐτὸς διὰ τινὰ ὑπόθεσιν,
καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀκούσω πρῶτον.

Σούισκη

Ναί.

Νὰ σ' ἀναγγείλω, ἀναξ, εἶνε χρέος μου
σπουδαίαν εἶδησιν.

Ὁ Τσάρος

Σὲ ἀκροῶμαι, δούξ.

Σούισκη

(Ταπεινοφώνως, δεικνύων τὸν Θεόδωρον)

Πλὴν, βασιλεῦ....

Ὁ Τσάρος

Ὁ βασιλόπαις δύναται

νὰ μάθῃ ὅ,τ' εἰξεύρεις σὺ ὁμίλησον.

Σούισκη

Ἀπὸ Λιθουανίαν ἤλθεν εἶδησις...

Ὁ Τσάρος

Ἐκείνη, ἣν δρομεὺς τῷ Ποῦσκιν ἔφερε
χρὲς βράδυ ;

Σούισκη (καθ' ἑαυτόν).

Τίποτε δὲν ἀγνοεῖ... (μεγαλοφώνως). Ἐγὼ
ἐφρόνουν, βασιλεῦ, ὅτι δὲν ἔμαθες
τὸ μυστικὸν ἀκόμη.

Ὁ Τσάρος

Ἀδιάφορον.

Θέλω τ' ἀγγέλματα νὰ συνδυάσω, δούξ,
ἀλλέως δὲν θὰ μάθωμεν τὸ ἀληθές.

Σούισκη

Ἐγὼ εἰξεύρω μόνον ὅτ' εἰς Κράκοβον
ἐνεφανίσθη κάποιος, ψευδώνυμος,
ὃν προστατεύει βασιλεὺς καὶ ἄρχοντες.

Ὁ Τσάρος

Τί λέγουν δέ ; τίς ὁ ψευδώνυμος αὐτός ;

Σούισκη

Τὸ ἀγνώω.

Ὁ Τσάρος

Ἀλλά.... καὶ τί τὸν καθιστᾷ
ἐπίφοβον ;

Σούισκη

Ἀναμφιδόλως, βασιλεῦ,
εἶν' ἰσχυρὸν τὸ κράτος σου. Κατέκτησας
διὰ χαρίτων, ζήλου, γενναιότητος
τῶν ὑπηκόων τὰς καρδίας. Πλὴν ἀλλὰ
ὁ ἄκριτος ὁ ὄχλος, ὡς δὲν ἀγνοεῖς,
εἶνε παλίμβουλος, ἀντάρτης, ἔτι δὲ
καὶ δεισιδαίμων, ὅτι παραδίδεται
εὐκόλως εἰς ἐλπίδα φρούδην, ὅτι δὲ
εἰς στιγμαΐας τείν' ἐπιβουλὰς τὸ οὖς,
εἶν' ἀπαθής, κωφὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν,
καὶ εἶνε τὰ μυθεύματα τροφή αὐτοῦ.

Ἡ τολμηρία τῷ ἀρέσκ' ἡ ἀναιδής....

Εἰς τρόπον ὥστε, ἂν ὁ ἄγνωστος αὐτός
τυχοδιώκτης διαβῇ τὰ σύνορα

τὰ Λιθουανικά, πολλοὺς παράφρονας

θὰ προσκολλήσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα

τοῦ Δημητρίου, ἐκ τοῦ τάφου ἀναστάν.

Ὁ Τσάρος

Τοῦ Δημητρίου !... Πῶς ; ἐκείνου τοῦ παιδός ;

Τοῦ Δημητρίου !... Βασιλόπαι, ἔξελθε.

Σούισκη (καθ' ἑαυτόν).

Πῶς ἠρυθρίασε ! προβλέπω θύελλαν !...

Θεόδωρος

Δὲν ἐπιτρέπεις, βασιλεῦ ;...

Ὁ Τσάρος

Ἀδύνατον,

υἱέ μου, ἔξελθε.

(Ὁ Θεόδωρος ἐξέρχεται).

Τοῦ Δημητρίου, αἱ !...

Σούισκη

Τίποτε δὲν ἐγνώριζε.

Ὁ Τσάρος

Δούξ, ἄκουσε.

Ἀνάγκη νὰ ληφθῶσι μέτρα πάραυτα,
ἐγειρομένων προπυργίων μεταξὺ
Λιθουανίας καὶ Ρωσσίας· ἵνα μὴ
ψυχὴ καὶν μία δυνηθῇ νὰ διαβῇ
τὰ σύνορα, καὶ ὅπως μήτε λαγῶς
ἐκ Πολωνίας ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς ἐδῶ,
ἀλλ' οὔτε κόραξ ἀπὸ Κράκοβ. Ἀπελθε !

Σούισκη

Ἀπέρχομαι.

Ὁ Τσάρος

Μίαν στιγμὴν. Ἀληθινά,
ἢ εἶδησις δὲν εἶν' ἀστεία ; Ἐκουσε
ποτέ, ὅτι ἐξῆλθον ἐκ τῶν τάφων των
νεκροί, τοὺς βασιλεῖς νὰ ἐξετάζωσι,
καὶ τίνας βασιλεῖς ; νομίμους, βασιλεῖς
διωρισμένους, ἐκλεχθέντας πανδημεί,
καὶ οὗς ὁ μέγας πατριάρχης ἔστεψε ;
Δὲν εἶν' ἀστεῖον ; Πῶς ; Καὶ δὲν γελοῦς ἐσὺ ;

Σούισκη

Ἀναξ, ἐγὼ ;...

Ὁ Τσάρος

Ἄκουσε, δούξ Βασίλεια·

ὥς ἔμαθον ἐγὼ ὅτι ὁ παῖς αὐτός....
ὅτ' εἶχεν ἀπολέσῃ τὸ μεράκιον
ἐκεῖνο τὴν ζωὴν τίς οἶδε πῶς, ἐσὺ
ἐστάλης τότε δι' ἀνάκρισιν· νῦν δὲ
ἐξορκίζω εἰς τὸν τίμιον σταυρὸν

κ' εἰς τὸν Θεόν, νὰ μ' εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.
εὐσυνειδήτως. Πράγματι ἐγνώρισας
τὸ φονευθὲν παιδίον, ἢ ἐγένετο
ἀντικατάστασίς τις ; ἀποκρίθητι.

Σούισκη

Σ' ὁμνῶ....

Ὁ Τσάρος

Ὁχι, Σούισκη, μὴ ὁμνε,
ἀλλ' ἀποκρίνου· ἦτ' ὁ βασιλόπαις ;

Σούισκη

Ναί.

Ὁ Τσάρος

Σκέφθητι, δούξ. Ὑπόσχομαί σοι χάριτας,
δὲν θέλω δὲ μὲ ἄδικον δυσμένειαν
τὸ παρελθὸν νὰ τιμωρήσω ψευδός σου.
Ἐὰν πλὴν τώρα μὲ ἐπιβουλεύεις,
εἰς τοῦ υἱοῦ τὴν κεφαλὴν ὀρχίζομαι
θέλει σὲ εὖρη φοβερόν μαρτύριον,
μαρτύριον τοιοῦτον, ὥστε ὁ Ἰβάν
ὁ Τσάρος νὰ σκιρτήσῃ ἐν τῷ τάφῳ του
ἐκ φρίκης.

Σούισκη

Δὲν μὲ εἶνε, ὄχι, φοβερά
ἡ τιμωρία, ἀλλ' ἡ σὴ δυσμένεια·
τολμῶ ἐνώπιόν σου νὰ δολιευθῶ ;
Νὰ σφάλλω τόσον ἡδυνάμην ἅρά γε
ὥστε νὰ μὴ γνωρίσω τὸν Δημήτριον ;
Ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς τὸ πτώμα ἔβλεπα
εἰς τὴν μητρόπολιν, συνοδευόμενος
ὑπὸ τῆς πόλεως ἀπάσης. Πέριξ του
ἐσπαραγμένα ἔκειντο τὰ σώματα
δεκατριῶν ἀνθρώπων, οὓς ἐφόνευσε
τὸ πλῆθος, εἶχε δὲ εἰς ταῦτα προφανῶς
ἀρχίς· ἡ ἀποσύνθεσις, ἀλλ' ἡ μορφὴ
ἡ παιδικὴ τοῦ βασιλόπαιδος, ἦτο
αἰθρία, δροσερά καὶ ἤρεμος, ὥσάν
νὰ ἐκοιμάτο· ἡ βαθεῖα του πληγὴ
ἦτον αἱμόρρυτος, οἱ χαρακτῆρες δὲ

δὲν εἶχον τοῦ προσώπου του ἀλλοιωθῇ
ποσῶς. Ἀμφιβολία δὲν ὑφίσταται,
κοιμάται ἐν τῷ τάφῳ ὁ Δημήτριος,
ὦ, βασιλεῦ.

Ὁ Τσάρος

Ἀρκεῖ, ἀπομακρύνθητι !

(Ὁ Σούισκη ἀπέρχεται)

Ὅποῖον ἄχθος !... ν' ἀναπνεύσω δότε μοι !
Τὸ αἷμα ἡσθάνομένην εἰς τὸ πρόσωπον
συρρεῦσαν ὅλον, καὶ ἀποσυρόμενον
βραδέως Καὶ λοιπὸν ἰδοὺ τὸ αἷτιον
δι' ὃ, ἐπὶ σειρὰν δεκατριῶν ἑτῶν,
ὠνειρευόμην φονευμένον νήπιον !
Ναί, ναί — ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα ! τώρα ἐννοῶ.
Ἀλλὰ καὶ ποῖος τάχα εἶν' ὁ φοβερός
ἀντίπαλός μου ; τίς ὁ ἐναντίον μου ;
Καὶ ἡδυνάμην τόσον νὰ ἀπατηθῶ,
Ἐν ὄνομα κενόν, σκιά. — Πῶς γίνεται
νὰ μ' ἀποσπάσῃ τὴν πορφύραν ἢ σκιά,
ἢ νὰ στερήσῃ τῆς κληρονομίας των
τὰ τέκνα μου, εἰς ἥχος ; Παρεφρόνησα !
πρὸς τί νὰ φοβηθῶ ; ἐπὶ τοῦ φάσματος
αὐτοῦ ἐὰν φυσήσῃς — ἐξαλείφεται.
Λοιπὸν ἀπεφασίζω· δὲν θὰ φοβηθῶ —
ἀλλὰ δὲν θὰ περιφρονήσω τίποτε....
Τοῦ Μονομάχου στέμμα πῶς βαρύνεις ; ἄχ !

ΚΡΑΚΟΒ. ΟΙΚΙΑ ΒΙΣΝΙΕΒΕΤΣΚΗ.

Ο ΨΕΥΔΟΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΕΡ ΤΣΕΡΝΙΚΟΒΣΚΗ

Ψευδοδημήτριος

Οὐχί, ὦ πάτερ, δὲν θὰ εἶνε δύσκολον !
Τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ μου εἶνέ μοι γνωστόν·
Εἶν' εὐλαβὴς αὐτὸς χωρὶς παραφορᾶς,
τὸ δὲ παράδειγμα τοῦ βασιλέως του
τῷ εἶνε ἱερόν. Ἄλλως δὲ πάντοτε
ἡ ἀνεξιθρησκεία εἶνε ἀπαθής.

Σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι δύο ἔτι πρὶν
παρέλθουν, ὁ λαός μου ὅλος, ἔτι δὲ
ἡ ἐκκλησία πᾶσα τῆς Ἀνατολῆς
τὴν ἐξουσίαν θὰ ἀναγνωρίσῃ
τοῦ τεποτηρητοῦ τοῦ Πέτρου.

Πάτερ

Βοηθός

ὁ ἅγιος γενέσθω σοι Ἰγνάτιος,
ὅταν ἀλλάξουν εἰ καιροί. Ἐντούτοις δὲ
τὸν σπόρον, κρύπτε βασιλόπ', ἐν τῇ ψυχῇ,
τῆς οὐρανίου εὐλογίας. Κάποτε
αὐτὸ τὸ χρέος τὸ πνευματικὸν ἡμῶν
μας ἐπιτάττει νὰ ὑποκρινώμεθα,
πρὸ τοῦ κατηχουμένου κόσμου. Λόγους σου
καὶ πράξεις κρίνουν οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ
σκοποῦς σου βλέπει μόνος ὁ Θεός.

Ψευδοδημήτριος

Ἀμήν.

Τίς εἶν' ἐκεῖ ;

(Εἰσέρχεται θεράπων).

Εἰπὲ ὅτι δεχόμεθα.

(Αἱ θύραι ἀνοίγονται, καὶ εἰσέρχεται πληθὺς Ρώσων καὶ Πολωνῶν).

Ἐταῖροι, ἐκκινουμέν αὖριον ἀπὸ
τὸ Κράκοβ. Εἰς τὸν οἶκόν σου, Μνισέκ, ἐγὼ
θὰ μείνω εἰς Σαμβόρ ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς·
εἰξεύρω ὅτι ἀπὸ πολυτέλειαν
περιαυγάζει εὐπρεπῇ ὁ πύργος σου
ὁ εἰς ξενίαν πρόθυμος, προσέτι δὲ
ὅτι διὰ τὴν νεαράν του δέσποιναν
φημίζεται. Ἐκεῖ τὴν χαριτόβρυτον
ἐλπίζω νὰ ἰδῶ Μαρίναν. Ὑμεῖς δὲ
ὦ φίλοι μου, Λιθουανοὶ καὶ Ρῶσσοι, σεῖς,
οἱ κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τὰς ἀδελφάς
ὕψωσαντες σημαίας, ἐνωθέντες δὲ
κατὰ τοῦ δολεροῦ ἀλητηρίου μου,
Σλαύων υἱοί, τὰς φοβερὰς σας φάλαγγας
θὰ φέρω ὑσονούπω εἰς τὸ ποθητὸν

πεδῖον τῶν μαχῶν. Πλὴν μεταξύ ὑμῶν
πρόσωπα βλέπω νέα.

Γαβριήλ Ποῦσκιν

Οὗτοι ἔρχονται

ὑπηρεσίαν, ξῖφος γὰρ ζητήσωσιν
ἀπὸ τὴν χάριν σου.

Ψευδοδημήτριος

Σὰς βλέπω μὲ χαράν—

παιδιά. Προσέλθετε, ὦ φίλοι. Ἀλλὰ τίς
εἶπέ μοι, Ποῦσκιν, εἶνε ὁ καλλίμορφος
αὐτός ;

Ποῦσκιν

Ὁ δοῦξ τοῦ Κούρπσκη.

Ψευδοδημήτριος

Περιλάλητον

τὸ ὄνομα — μὴ συγγενὴς τοῦ ἥρωος
τυγχάνεις τοῦ Καζάν ;

Κούρπσκη

Εἶμαι υἱὸς αὐτοῦ.

Ψευδοδημήτριος

Νεῦς μέγας ! συμβουλίων καὶ μαχῶν ἀνὴρ !
'Αλλ' ἀπὸ τὸν καιρόν, καθ' ὃν ἐκδικητῆς
σκληρὸς τῶν ἔσων ἔπαθεν ἀδικιῶν,
ἐφάνη μετὰ τῶν Λιθουανῶν ὑπὸ
τὴν πόλιν Ὀλγίν τὴν ἀρχαίαν, ἑκτοτε
λόγος οὐδεὶς ἐγένετο περὶ αὐτοῦ.

Κούρπσκη

Διῆλθε τῆς ζωῆς του τὸ ὑπόλοιπον
εἰς Βολινίαν ὁ πατήρ μου, εἰς αὐτὰ
τὰ κτήματα τὰ δωρηθέντ' αὐτῷ ὑπὸ
τοῦ Βατορίου. Ἐν μονώσει, ἡσυχος,
παρηγορίαν ἀνεζήτ' εἰς τὴν σπουδὴν,
ἀλλ' ἡ εἰρηνικὴ του ἐνασχόλησις
δὲν τὸν ἐπαρηγόρει. Τῆς νεότητος
αὐτοῦ τὸν τόπον ἐνθυμεῖτο πάντοτε,
ἀνία δὲ εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ
τὸν ἐκυρίευ' ἕως τέλους.

Ψευδοδημήτριος

Ἀρχηγός

κακοτυχής ! ἄπείαν λάμψιν φαεινὴν
 ἐσκόρπισ' ἢ ἀνατολὴ τοῦ βίου σου
 τοῦ θυελλώδους ! ὦ, ἱππότη ἐνδοξε,
 αἰσθάνομαι χαρὰν ὅτι τὸ αἶμα' αὐτοῦ
 μὲ τὴν πατρίδα σου συνδιαλλάσσεται.
 Δὲν πρέπει τις τὰ τῶν πατέρων πταίσματα
 ν' ἀναπολῇ. Εἰρήνη εἰς τὸν ὕπνον των !
 Πρόσελθε, Κούρπσκη.... δός τὴν χεῖρα ! θαυμαστὸν
 δὲν εἶνε ; Ὁ υἱὸς τοῦ Κούρπσκη ὁδηγεῖ
 ἐπὶ τοῦ θρόνου, τίνα δέ ; ναι—τὸν υἱὸν
 τοῦ Ἰωάννου !... ὅλα εἶν' ὑπὲρ ἐμοῦ,
 καὶ ἄνθρωποι καὶ τύχη. Ποῖος εἶσαι σύ ;

Πολωνός

Σαβάνσκη, ἐξ εὐπατριδῶν ἐθελοντής.

Ψευδοδημήτριος

Ἐλευθερίας τέκνον, δόξα καὶ τιμὴ
 εἰς σέ ! Ἐν τρίτον τοῦ μισθοῦ νὰ τῷ δοθῇ
 ἐμπρός. Πλὴν τίνας εἶν' αὐτοί ; παρατηρῶ
 ἐνδυμα πάτριον. Εἶνε ἡμέτεροι.

Χρυστσόφ

(προσκλινής)

Ναί, ἡγεμόν, πατέρα, ἡμεῖς εἴμεθα
 οἱ πρόθυμοί σου δοῦλοι, οἱ ἀπόβλητοι.
 Ἀπὸ τὴν Μόσχαν διωγμένοι ἤλθομεν
 πρὸς σέ, ὦ, βασιλεῦ, καὶ ἔτοιμ' εἴμεθα
 νὰ γίνωμεν οὐσία διὰ σέ, ἐπὶ
 τοῦ θρόνου ν' ἀναβῇς τὰ πτώματα ἡμῶν
 βαθμίδας ἔχων.

Ψευδοδημήτριος

ὦ, ἀθῶοι μάρτυρες

ἀνδρίζεσθε· μέχρι τῆς Μόσχας ἄφετε
 νὰ φθάσω, τότε δὲ λογαριαζόμεθα
 μὲ τὸν Βορίς δι' ὅλα. Ποῖος εἶσαι σύ ;

Καρέλα

Κοζάκος ἐκ Τανάιδος, ἀποσταλαῖς
 πρὸς σέ ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας στρατιᾶς,
 τομος ις'. Δεκέμβριος.

ἀπὸ τοὺς ἀταμάνους τοὺς ἀλκίφρονας,
καὶ ἀπὸ τοὺς κοζάκους ὅλους γενικῶς,
ἵνα τὰ ἡγεμονικά σου ὄμματα
καὶ φωτεινὰ 'τενίσω, σοὶ προσφέρω δὲ
τὰς ὑποκλίσεις των.

Ψευδοδημήτριος

Ἐγνώριζα ἐγὼ

τοὺς μαχητὰς τοῦ Δόν, καὶ ἤμην βέβαιος
ὅτ' εἰς τὰς τάξεις μου αὐτὰς θὰ ἔβλεπα
τὰ ὅπλα τῶν κοζάκων. Τὸν ἡμέτερον
στρατὸν τοῦ Δόν εὐχαριστοῦμεν. Οἶδαμεν
ὅτι ἀδίκως οἱ κοζάκοι σήμερον
πιέζονται, διώκονται· ἀλλὰ ἐάν
νῦν ἀναβῶμεν βοήθησιν ὁ Θεὸς
ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων, θέλομεν
ὥς πάλ' ἐθίζετο, παράσχη χάριτας
εἰς τὸν ἐλεύθερον, πιστὸν μας Τάναϊν.

Ποιητῆς

(κλίνων ταπεινῶς προσέρχεται καὶ ἀρπάζει τὸ κράσπεδον τοῦ Γρήσκα)

Μεγάλε βασιλόπαι, γαληνότατε !

Ψευδοδημήτριος

Τί θέλεις ;

Ποιητῆς

Δέχθητε μ' εὐμένειαν αὐτὸ
τὸ πενιχρόν μου πόνημα, ἐνδελεχοῦς
μερίμνης προϊόν.

Ψευδοδημήτριος

Τί βλέπω ; ποίησις !

Ἐκατοντάκις ἱερὰ ἡ ἔνωσις
τοῦ ξίφους καὶ τῆς λύρας. Δάφνη ἡ αὐτὴ
τὰ περιβάλλει ἐν συμπνοίᾳ. Ἄν κ' ἐγὼ
ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἔγεννήθην τοῦ βορρᾶ,
τῆς λατινίδος ὅμως μούσης ἡ φωνὴ
μ' εἶνε γνωστὴ, καὶ ἀγαπῶ τοῦ Παρνασσοῦ
τὰ ἄνθη. Δίδω πίστιν εἰς τῶν ποιητῶν
τὰς προφητείας. Δὲν θερμαίνει μάταια
τὰ στήθη των τὰ φλέγοντα ἡ ἔμπνευσις,
εὐλογητὸν τὸ μέγα εἶσθαι κίνημα,

αὐτὸ δ' οἱ ποιηταὶ τὸ προεδόξασαν !
 Πρόσελθε, φίλε. Εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν
 τὸ δῶρον λέβε τοῦτο.

(Τῷ δίδει δακτύλιον).

Ὅταν πληρωθῇ
 ἡ θέλησις τῆς μοίρας, τῶν προγόνων μου,
 τὸ στέμμα ὅταν βάλω, τὴν γλυκεῖάν σου
 ἐκ νέου γλῶσσαν καὶ τὸν ἐμπνευσμένον σου
 ἐλπίζω νὰ ἀκούσω ὕμνον. Τώρα δὲ
 εἰς αὔριον, ὦ φίλοι μου, βλέπομεθα.

Πάντες

Ἐμπρός, ἐμπρός, καὶ ζήτω ὁ Δημήτριος !
 Ὁ μέγας ζήτω δοῦξ τῆς Μόσχας ! ζήτω, ὦ !

ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΕΒΟΔΑ ΜΝΙΣΕΚ ΕΙΣ ΣΑΜΒΟΡ.

Θάλαμος καλλυντήριος τῆς Μαρίας.

ΜΑΡΙΝΑ, ΡΟΥΖΑ (στολίζουσιν αὐτήν). ΘΕΡΑΠΕΙΑΙΝΙΑΣ.

Μαρίνα (πρὸ κατόπτρου).

Λοιπὸν τί κάμνεις ; δὲν θὰ τελειώσωμεν ;

Ρουζα

Παρακαλῶ — πρῶτον ἀποφασίσετε·
 τί θὰ φορέσετε ; τοὺς μαργαρίτας σας,
 ἢ τὸ σμαραγδινὸ σας μισοφέγγαρο ;

Μαρίνα

Τὸ ἀδαμάντινο θὰ βάλω στέφανο.

Ρουζα

Λαμπρά ! θυμᾶστε ποῦ τὸ ἐφορέσατε
 ὅταν ὑπήγατε εἰς τὰ ἀνάκτορα ;
 Λέγουν, ὡσὰν τὸν ἥλιον ἐλάμπετε
 εἰς τὸν χορόν· οἱ ἄνδρες ἀνεστέναζαν
 αἱ δὲ ὠραῖαι ἐψιθύριζαν... θαρρῶ
 σὰς εἶχε τότε πρωτοιδῆ ὁ νεαρὸς
 Χοτκέβιτς, ὁ αὐτοκτονήσας ἔπειτα.

Ὅστις σὰς εἶδε, λέγουν, σὰς ἠγάπησε.

Μαρίνα

Ἀλλὰ δὲν γίνεται ταχύτερα ;

Ροῦζα

Εὐθύς.

Εἰς σὰς ἐλπίζει ὁ πατέρας σήμερον.
 ὁ βασιλόπαις δὲν σὰς εἶδε μάταια,
 τὸ πάθος του νὰ κρύψη δὲν ἐμπόρεσε.
 ἐτρώθη, καὶ ἀνάγκη νὰ καταβληθῇ
 διὰ κτυπήματος κρισίμου. Ὅντως δὲ
 ἐρωτευμένος εἶνε, δέσποινα. Ἴδου
 παρῆλθε μὴν, καθὼς εἰξεύρατε, ἀφοῦ
 τὸ Κράκοβον ἀφήσας, λησμονήσας δὲ
 καὶ πόλεμον καὶ θρόνον Μοσχοβιτικόν,
 διασκεδάζει ξενιζόμενος ἐδῶ,
 καὶ διεγείρων τὴν χολὴν καὶ Πολωνῶν
 καὶ Ρώσων. Ἄχ, Θεέ, θὰ ἴδω ἄρά γε
 ἐκείνην τὴν ἡμέραν ;... Δὲν εἶν' ἀληθές,
 ὁπόταν ὁδηγήσῃ ὁ Δημήτριος
 εἰς τὴν πρωτεύουσάν του τὴν βασίλισσαν
 τῆς Μόσχας, δὲν θὰ μὲ ἀφίσετε ;

Μαρίνα

Λοιπόν,

φρονεῖς ἐσὺ—ὅτι Τσαρίνα θὰ γενῶ ;

Ροῦζα

Καὶ τίς λοιπόν, ἐκτὸς ὑμῶν ; Ποῖος τολμᾷ
 νὰ συγκριθῇ ἐδῶ μὲ τὴν κυρίαν μου
 ὡς πρὸς τὴν καλλονήν ; Τὸ γένος τῶν Μνισέκ
 πρωτεύει μέχρι σήμερον· ὡς πρὸς τὸν νοῦν
 ἐπαίνων εἶσθε ἀνωτέρα.... Εὐτυχῆς
 ὅστις ἀξιοθῇ ἐνός σας βλέμματος,
 τὸν ἔρωτά σας ὅστις ἀπολαύσῃ, ναί,
 ὅποιοσδήποτε, ὁ βασιλεὺς αὐτός,
 εἴτε ὁ Γάλλος βασιλόπαις.... καὶ οὐχὶ
 αὐτός σας ὁ Τσαρέβιτς ὁ ἐλεεινός,
 ποῦ ἄγνωστον τίς εἶνε, πόθεν ἔρχεται !

Μαρίνα

Υἱὸς εἶν' ὄντως Τσάρου, ἀνεγνώρισεν
 αὐτὸν ὁ κόσμος ὅλος.

Ροῦζα

Ὅμως, πέρυσιν

τοῦ Βισνιεβέτζκη δούλος ἐχρημάτισε.

Μαρίνα

Ἐκρύπτετο.

Ροῦζα

Διόλου δὲν φιλονεικῶ.

Ἄλλὰ εἰξεύρετε τί λέγουν δι' αὐτόν ;

ὅτ' ἦτον ἀναγνώστης, ὅτι ἔφυγεν
ἐκ Μόσχας, εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ γνωστοῦ
ἀπατεῶν.

Μαρίνα

Ἀνοησία !

Ροῦζα

Βέβαια,

ποσῶς δὲν τὰ πιστεύω οὐτ' ἐγώ, ἀλλὰ
αὐτὸ καὶ μόνον λέγω, ὅτι χρεωστῇ
τὸ πεπρωμένον νὰ δοξάζῃ, ὅτι σεῖς
μεταξὺ ἄλλων τὸν ἐπροτιμήσατε.

Θεραπαινίς (εἰσορμᾷ).

Οἱ ξένοι ἔσθασαν.

Μαρίνα

Βλέπεις λοιπόν ; Ἐσὺ

εἰς' ἱκανὴ ὡς τὸ πρωτὶ νὰ φλυαρῇς,
ἐν τούτοις εἰμ' ἀνέτοιμος ἐγώ.

Ροῦζα

Εὐθύς !

(αἱ θαλαμηπόλοι τρέχουσιν ἄνω κάτω).

Μαρίνα

Τὸ πᾶν νὰ μάθω χρεωστῶ ἐγὼ αὐτὴ.

Π. Α. Ἀξιότης

